

Matematiikasta ja yhteisöstä

Pääkirjoitus

Sain vähän aikaa sitten kommentin, että eikö minun kannattaisi jotain muutakin tehdä kuin vain matematiikkaa. Vastasin vakuuttamalla, että kyllä minä teenkin: käyn taitoluistelemassa ja aloitin uudestaan pianotunnit. En ehkä tullut maininneeksi sitä, että näitäkin voi lähestyä matematiikkaväritteisestä näkökulmasta.

Luistelussa matematiikkanäkökulma on minulle tämä: olen täysi aloittelija, niin pihalla kuin ihminen voi olla. Olen toki luistellut koko ikäni, mutta lähinnä yrittänyt olla nopea tai pitänyt mailaa kädessä. Kaikki kaaret, kolmoset, liu'ut ja muut vastaavat ovat jääneet kovin vähälle. Nyt epätoivoisesti esimerkiksi niitä kolmosia opetellessani koenkin voivani samaistua niihin opiskelijoihin yliopistolla, jotka tulivat johdatus yliopistomatematiikkaan -kurs silleni vailla lukiomatematiikkaa.

Kysymys sai minut kuitenkin miettimään sitä, miksi pidän matematiikasta tai miksi matematiikka on minulle sekä työ että harrastus. On tietysti aloitettava siitä, että pidän matematiikasta hyvin paljon. Minua viehättää matematiikan kauneus, pidän niistä hetkistä, kun pitkän pään seinään takomisen jälkeen asiat sujuvat. Onnistumisen riemu on mahtavaa. Pidän myös laskemisesta, ajattelusta, hahmottelusta, pohtimisesta, ja kaikista näistä välivaiheista. Oikolukemisesta tai hioimisesta en pidä, kuten varmaan jokainen minut tunteva voi vahvistaa, mutta ne ovat pakollinen paha sen kaiken hauskuuden vastapainoksi.

Matematiikassa ei kuitenkaan ole minulle kyse vain matematiikasta, vaan yhteisöstä, jonka olen matematiikan kautta saanut ja jonka kanssa yhteistyötä tehdään. Oli-

si aika paljon kurjempaa ilman yhteisöä ja ilman niitä hyviä tyyppejä, jotka yhteisöön kuuluvat.

Yhteisö on minusta myös yksi parhaista syistä osallistua matematiikkakilpailuihin ja -valmennukseen, tulla matematiikkakerhoihin ja muuten harrastaa matematiikkaa. Suurissakaan kouluissa ei matematiikan harrastajia välttämättä paljon ole, pienissä kouluissa tilanne on helposti vielä heikompi. Ymmärrän mainiosti, jos matematiikkaa ei huvita harrastaa, jos se on yksinäistä.

Matematiikka on parhaimmillaan valtavan kaunista. Kuitenkin sen kauneuden näkeminen vaatii usein paljon töitä, laskuja ja laskuvirheitä. Välillä usko meinaa loppua, varsinkin jos työskentelee yksin. Matematiikka usein selkenee, kun siitä keskustellaan, vertaillaan ratkaisuja ja lasketaan yhdessä. Tämä kaikki jää helposti kokematta, jos vain harrastaa yksin. Aina kun perustelen matematiikan olympiavalmennuksen tärkeyttä, mainitsen sosiaaliset aspektit: Matematiikan harrastajat pääsevät keskustelemaan matematiikasta ja saavat yhteisön muiden samanhenkisten harrastajien kanssa.

Kun siis puhun matematiikasta, en läheskään aina puhu itse asiassa matematiikasta vain siinä mielessä kuin se helposti ymmärretään, vaan puhun myös yhteisöstä, yhdessä työskentelystä, tärkeiden asioiden edistämisestä ja siitä kaikesta mitä matematiikan mukana tulee.

Hyvää loppuvuotta ja erinomaista alkavaa vuotta!

Anne-Maria Ernvall-Hytönen